

landbrugseksport. Hertil kommer, at de sidste toldnedsættelser i henhold til Kennedy-rundens toldaftaler nu er foretaget pr. 1. jan. 1972, hvorved EF og de øvrige store industrilande siden 1968 har reduceret deres toldsatser på industriområdet med ca. 40 pct. Toldhindringerne på industriområdet vil derfor i de kommende år generelt være mindre, end de har været i 1960'erne, også selvom der ikke gennem en udvidelse af EF og de hertil knyttede frihandelsaftaler med de ikke-tilsluttede EFTA-lande skete en udvikling af industritolden mellem de nuværende EF-lande og EFTA-landene.

Industritolden og EF's udvidelse.

EF er en toldunion. Det vil sige, at varehandlen kan ske toldfrit indenfor unionen, medens importen fra andre lande omfattes af en fælles toldtarif.

For industrivareområdet har EF's ministerråd imidlertid truffet den vigtige principbeslutning, at EF's udvidelse ikke bør føre til nye toldgrænser i Vesteuropa, men at de EFTA-lande, der ikke har søgt tilslutning til EF, kan opnå frihandelsaftaler med det udvidede EF. Herved opnås ikke alene bevarelsen af toldfriheden for industrivarer mellem de nuværende EFTA-lande, men der skabes grundlag for toldfri samhandel mellem samtlige EF- og EFTA-lande. De lande, der træffer sådanne frihandelsaftaler med EF, får med enkelte undtagelser samme toldfordele på industriområdet som de lande, der tilsluttes EF, og må på samme måde afskaffe deres told overfor EF. Forskellen er blot, at disse lande bevarer deres egen toldtarif for importen fra lande udenfor det udvidede EF og de øvrige EFTA-lande.

Såfremt vi vælger at stå udenfor EF, vil vi have tilsvarende mulighed for en frihandelsaftale med EF, hvilket på et tidligt tidspunkt er bekræftet af formanden for EF's ministerråd, Gaston Thorn.

Forhandlingerne om frihandelsaftalerne med Sverige, Finland, Svejts, Østrig og Portugal er nu næsten afsluttet, og intet tyder på, at de undtagelsesordninger, der kan ventes — bl. a. en langsommere toldafvikling for papir, der ikke er nogen større eksportvare for dansk industri, vil stille dansk industri ringere som deltager i et frihandelsarrangement end som medlem af EF's toldunion.

De regler, der vil komme til at gælde for frihandlen mellem det udvidede EF og de EFTA-lande, der ikke bliver medlemmer af EF, med hensyn til bearbejdningsgrad og indhold af materialer, importeret fra lande uden for dette store frihandelsområde, for at en vare kan opnå toldfrihed (de såkaldte oprindelsesregler), ventes ganske vist at blive noget mindre smidige end de oprindelsesregler, der har været gældende i EFTA. Ulemperne heraf for dansk industri må dog anses for såre begrænsede, fordi langt størstedelen af dansk industris råvarer og halvfabrikata indføres fra EF- og EFTA-landene og dermed opfylder betingelserne for frihandlen umiddelbart, medens oprindelsesreglerne i det nuværende EFTA navnlig har haft betydning for, i hvilket omfang der kunne anvendes materialer indført fra de nuværende EF-lande.

Som medlem af EF skal vi indføre fællestarifens toldsatser, og det betyder, at en lang række råvarer og halvfabrikata, som hidtil efter den danske tarif har kunnet indføres toldfrit eller til lav told fra hele verden, bliver toldpligtige eller belagt med højere told fra lande udenfor det udvidede EF og de EFTA-lande, der har truffet frihandelsaftaler med EF.

Virkningen heraf er umiddelbart, at danske importører af sådanne varer fra udenforstående lande må betale toldafgifter, der overføres til EF's fælles kasse, med deraf følgende omkostningsforøgelser for de berørte industrier, bl. a. tobaksindustrien. Hvad der er nok så afgørende, er imidlertid, at fællestarifens beskyttelse mod import udefra kan udnyttes af eksportørerne i det udvidede EF og de øvrige EFTA-lande til at opnå højere priser på det danske marked, end det var muligt, hvis vi bevarede vor nuværende toldfrihed og lavere satser. Det er jo bl. a. hensigten med toldbeskyttelsen.

Det er klart, at en sådan udnyttelse afhænger af konkurrenceforholdene for de forskellige vareområder. Spørgsmålet er behandlet i de af udvalget vedrørende Danmarks forhold til de europæiske fællesskaber udsendte redegørelser („de gule rapporter“), hvori konkurrenceforholdene for en række industrielle råvarer og halvfabrikata skønnes at være således, at indførelse af fællestariffer kan betyde relative omkostningsforøgelser svarende til 2-3 pct. af den samlede import